

המסע למציאות

האמת, אין לי כל כך הרבה קיטורים וטענות כלפי מערכת החינוך, אני פשוט חושב שהיא מיושנת בתפיסה ובהתנהלות שלה. אני אסביר זאת. אם מערכת החינוך הייתה עסק פרטי, היא הייתה פושטת רגל או נמצאת בחובות. יש משהו במערכות ממשלתיות שלא זז, משהו לא יעיל גדול ומסורבל, הרבה בירוקרטיה, הרבה תהליכים, חוקים. הבעיה היא שלא מנסים לקדם או לפתח כמו שיש בכל עסק יעוץ ארגוני. למרות כל זאת אני חושב שהמערכת הולכת בכיוון הנכון וישנם שינויים.

"קיטור" נוסף מבחינתי הוא תהליך המעבר מהאקדמיה לבית הספר. אין מי שיעזור לך לעבור בקלות את התהליך הזה, לא מכינים אותך חוץ ממפגש אחד של שעה וחצי בשנה שלישית. בהרגשה, הכול כל כך חשאי. צריך כל הזמן לשאוב מידע מי השיג התמחות בהוראה, האם ללכת לביה"ס או קודם לדבר עם המפקחת באזור, כמה שעות אתה צריך בשביל התמחות בהוראה. לא מכינים אותך לסיפור האמיתי. בסופו של דבר לא כל בית ספר הוא אותו הדבר ולכן אי אפשר להשוות. אני מרגיש שזכיתי בכך שנכנסתי לבית ספר שמתייחס ברצינות ובכבוד רב למוריו, בכדי שמורים ירצו ללמד מכול הלב. חשוב שהמסגרת תיתן להם את כול הכלים והיחס של בית של תמיכה.

אני לא מבין למה רק המורים לחינוך גופני צריכים לעבור הכשרה לעזרה ראשונה?! זה נראה לי מגוחך, רק בגלל שאנחנו מקצוע מעשי ויש תנועה, והאפשרות להיפצע או שהסבירות היא גבוהה אז ש"הם יעשו את קורס הגשת עזרה ראשונה". למה לא כול המורים יעשו את הקורס הזה או חלק מהמורים?

דבר אחרון שמטריד אותי בהוראה זה להיות בינוני להישחק, לוותר לעצמי, לא להגיע מוכן ובזמן, לוותר על אני מאמין כמו שראיתי מורים בהתנסות שלי ומורים במסגרות אחרות. להפסיק לתכנן ולבנות שיעורים ותוכניות שנתיות, להיכנע לבינוניות כי זה נוח, לתת פיתרון זמני ומקומי במקום לפתח גישה חינוכית ספורטיבית לערכים ונורמות התנהגות. השאלה היא מה יגרום לי לא לוותר לבוא עם כוחות חדשים?! אני מאמין שזה מה שאני אקבל מהמערכת, ביה"ס, מורים, צוות, הורים, ילדים. אני רוצה להאמין שאני לא אגיע למקום הזה של הבינוניות, אבל אם אני אגיע אני אדע לומר לעצמי תתעורר, זה לא נכון, זה לא בסדר, נסה לשנות את המצב, עשה שינוי, החלף בית ספר, החלף ליסודי, חט"ב, לך תלמד תעשה פסק זמן, תתערען.